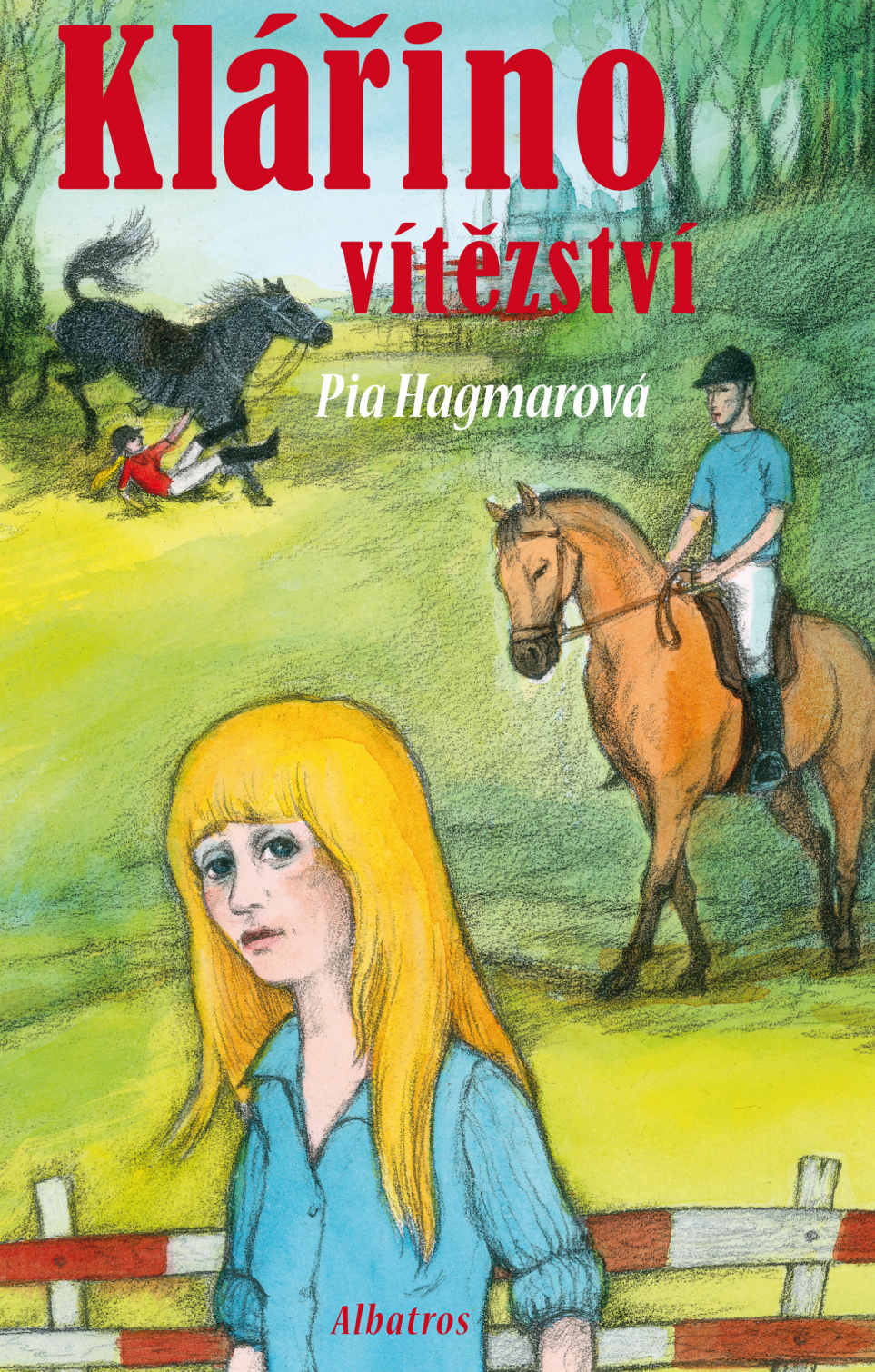

Klářino

vítězství

Pia Hagmarová

Albatros

ALBATROS

Pia Hagmarová

Klářino vítězství

Pia Hagmarová

Klářino vítězství

Albatros

Přeložila Petra Hesová

KLARAS EGEN SEGER

© Pia Hagmar, 2001

Published by agreement with

B Wahlströms Bokförlag,

Massolit Förlagsgrupp AB, Sweden.

Translation © Petra Hesová, 2016

Illustrations © Barbora Kyšková, 2016

ISBN 978-80-00-04205-3

*Kamarádům z jízdárny: Josefíně, Johanně, Dukeovi,
Sammymu a Panence.*

1

Jsem zpocená až za ušima a rozbolavělé ruce mám celé poškrábané. Klády jsou tak těžké, že se z toho snad ztrhnu. Mám sto chutí všeho nechat a jít domů. Vztekle kopnu do země, až mi od boty odlétne suché jehličí.

„To není sranda,“ prohlásím. „Nemůžeš mi nic nařizovat.“

„Přestaň fňukat, Kláro,“ čertí se Lisa. „Kdybys radši trochu pohnula, ať to konečně doděláme.“

Povzdechnu si. Když si Lisa něco vezme do hlavy, není s ní rozumná řeč. Dneska ráno našla v novinách tohle oznámení:

Přihlaste se do soutěže!

Terénní závod poníků

Sobota 16. října

*Čekají na vás hodnotné ceny.
S dotazy se obraťte na Högberský jezdecký klub.*

Lisa na nic nečekala a doslova pádila k telefonu.

„Dobrý den, tady Lisa Siljeskogová. Chci se zeptat na ten terénní závod poníků. Aha, tak to zní super... můžu se hned přihlásit?“

Ohlédla se po mně a s potutelným úsměvem dodala:

„Vlastně bych chtěla přihlásit ještě někoho...“

Samozřejmě, že jsem jí okamžitě měla vytrhnout sluchátko, jenže jsem se překvapením nezmohla ani na slovo. Zírala jsem na ni s otevřenou pusou a než jsem stačila zavrtět hlavou, přihlásila Lisa mě se Starem do parkuru ve volném terénu.

„Bude to paráda,“ pochvalovala si.

„Přeskočilo ti?“ zaječela jsem. „Jak tě mohlo napadnout mě přihlásit, aniž by ses mě nejdřív zeptala?“

„Ale prosím tě, vždyť bys nechtěla. Jako vždycky,“ prohlásila Lisa nevzrušeně. „Netvař se tak a pojď mi pomoci. Musíme si v lese postavit dráhu, abychom měly kde trénovat na závod.“

„Ale já nechci,“ namítla jsem.

O půl hodinky později už jsme v lese stavěly překážky. Lisa totiž vládne zvláštní schopností pokaždé si prosadit svou.

Po očku se po ní ohlédnu. Dlouhé černé vlasy má nedbale spletené do copu, který jí spadá přes rameno. Ve tváři je celá rudá námahou. Lopotí se s těžkou kládou, supí a funí, ale ne-

vzdává se. Tvrdohlavá jako vždycky. Povzdychnu si a jdu jí pomoci. Společnými silami se nám podaří dovalit kládu na správné místo. Leží teď přímo přes cestu.

„Podívej, jak to vypadá pěkně,“ prohlásí Lisa potěšeně a odhrne si ofinu z čela. „Myslím, že je čas na svačinu.“

Na nic nečeká a vybalí šťávu, bochánky a mandlové sušenky. Vypadá to lákavě. Vidina vychlazené jahodové šťávy mi trochu zvedne náladu. Lisa dokáže jít člověku občas na nervy, ale není zlá. Možná mě rozčiluje jen proto, že nejsem zvyklá mít starší ségru.

Lisa vlastně není moje opravdová sestra, ale dost se tomu blíží.

Moje máma a její táta Lasse se do sebe zamilovali a před několika týdny se k sobě nastěhovali. V jednom domě jsme spolu bydleli už dřív, ale teď Lasse strhnul stěnu, která oddělovala oba byty a je z nás čtyřčlenná rodina. Občas dokonce pětičlenná, když u nás přespává Lisin brácha Torbjörn.

Lisa dlouhými doušky upíjí šťávu a potom si spokojeně povzdechne.

„Tak už se nezlob, Kláro. Když se nebudeš chtít zúčastnit, odhlásit se můžeš vždycky. Nikdo tě k ničemu nenutí. Nechtěla jsem tě naštvat, jenže ty občas potřebuješ trochu postrčit. Sama by ses přece nepřihlásila, nebo jo?“

V tom má ovšem Lisa pravdu. Na rozdíl od ní jsem od přírody opatrná a nevyhledávám jednu výzvu za druhou. Mož-

ná mám nakonec štěstí, že mi Lisa nedá pokoj. Nebýt jí, nejela bych minulé léto dostih a nepřihlásila bych se ani do soutěže ve skoku, která se konala před měsícem. Vlastně bych už měla být na její bláznivé nápady zvyklá a možná bych jí měla dokonce poděkovat, ale to mě ani nenapadne. Jsem naštvaná.

„Nemám ráda, když se o mně snažíš rozhodovat,“ zabručím.

„Promiň, tak jsem to nemyslela. Prostě mi to vyletělo z pusy. Ten závod mi připadal tak strašně fajn, že jsem neuvažovala,“ Lisa na mě udělá oči a vypadá jako nevinnost sama.

Musím se smát. Je děsná. Obě víme, že lže, jako když tiskne. Dobře si pamatuju, jak poťouchle se u toho telefonu tvářila. Největší vztek už mě ale přešel. Lisa si ke mně poposedne.

„S tebou to bude mnohem větší zábava,“ snaží se mě obměkčit. „Můžeme na závod trénovat spolu. Když se nad tím zamyslíš, tak skákat překážky v terénu není o nic těžší než v jízdárně. Spíš naopak. Jsem si jistá, že jestli se rozhodneš jet, budeš moct Starovi po závodě připnout na box vítěznou stuhu.“

„Ale nepovídej. Jestli tady někdo sbírá stužky, tak spíš ty,“ prohlásím.

Pro Lisu jsou závody důležité. Líbí se jí to napětí. Její poník Olle je klidás, jako staří ardenští koně, ale skákat umí. Při skokanských závodech v jízdárně skončili jednou druzí a jednou třetí. Lisa tvrdila, že je spokojená, ale podle mého ji pořád zlobí, že nevyhráli. Taky se hned začala těšit na další soutěž.

Já jsem se Starem skončila pátá v závodě pro nováčky a ješ-

tě jsem se z toho překvapení nevzpamatovala. Ani ve snu jsem totiž nečekala, že dopadneme tak dobře. Mým hlavním cílem bylo závod vůbec přežít. Za druhé jsem doufala, že se nám podaří jízdu dokončit, aniž by nás vyloučili.

„Stavět trať pro závod v terénu je náročnější, než jsem čekala. Už se s tím moříme dvě hodiny a přitom zatím máme jen tři malé překážky,“ prohlásí Lisa zamyšleně. „Už to mám! Nemohla bys brknout Jontemu a zeptat se, jestli by nám nepřišel pomoci? Vsadím se, že se do toho závodu taky bude chtít přihlásit.“

S Jontem jsme se seznámili loni v létě na jezdeckém táboře. Nejdřív mě moc nezajímalo. Připadal mi jako všichni ostatní kluci – byl to hubeňour, samá ruka samá noha, a navíc se trochu styděl. Měl poníka jménem Punťa, což byl jeden z nejošklivějších a nejumanutějších koní, které jsem kdy viděla.

Už po pár dnech jsme se ale skamarádili a zjistila jsem, že to s Jonteho stydlivostí zdaleka není tak zlé. Je to první kluk, kterému jsem kdy dala pusu, a první, od kterého jsem pusu dostala. Myslela jsem si, že už se po táboře neuvidíme, ale dopadlo to jinak. Když jsem po prázdninách nastoupila do sedmičky, sešli jsme se ve stejné třídě.

„Jsi do Jonteho zamilovaná?“ uhodí na mě Lisa zničehonic.
„Ne,“ odseknu.

Nejsem si jistá, jestli je to pravda, ale na tom nijak zvlášť nezáleží. Jsme s Jontem kamarádi. Jsem s ním ráda a při pohledu na něj mě vždycky zašimrá v břiše. A to mi stačí.

Když pomyslím, že by nám Jonte mohl se stavbou trati v lese pomoci, hned je mi do skoku. Pospíchám domů, abych mu zavolala. Jonte slíbí, že dorazí co nejdřív.

Aby nám čekání na posilu líp utíkalo, dojdeme s Lisou na pastvinu pro koně. Lisa zavolá Olleho a ten se okamžitě přilouká k brance. Je to velký hnědák s širokou bílou lysinou. Mezi ušima mu trčí krátká černá čupřinka, díky níž se zdá, jako by se neustále něčemu divil. Lise samozřejmě připadá jako ten nejkrásnější kůň pod sluncem, ale podle mě vypadá vcelku obyčejně. Hnědý koník bez zvláštního kouzla.

Zato se Starem je to jiná.

Ostatní možná vidí jen malého šedého ponyho s dlouhou zacuchanou hřívou a řídkým ocasem, ale já ho vnímám úplně jinak. Aby se mi zjevil, stačí zavřít víčka a hned stojí přede mnou. Ten pohled mi vhání slzy do očí. Šedý čumáček, ojíněný a hebounký jako samet a šibalská jiskřička v tmavých očích pod dlouhou čupřinou. Se Starem jsem vždycky v bezpečí a díky němu vím, že nikdy nejsem sama. Nemám ho ještě ani rok, ale stejně mi připadá, jako bychom k sobě patřili odjakživa.

Když mě Star uslyší přicházet, zvedne hlavu, ale jinak se ani nehne. Stojí na místě jako socha z šedého kamene a prohlíží si mě. Přála bych si, aby se ke mně samou radostí divoce rozběhl, ale to on ne. Raději vždycky čeká, až si pro něj dojdu. Potom mě žďuchne čumákem, aby ze mě vymámil nějakou dobrotu. Dobře ví, že nosím po kapsách oves a mrkvové penízky.

Když jsem Stara dostala, vypadal žalostně. Byl vyhublý a měl špatnou srst. Podle veterináře to bylo kvůli cizopasníkům. Ale když Star dostal odčervovací prostředek, brzy začal vypadat mnohem líp. Teď už má břicho tak akorát a srst se mu leskne. Nemusím se za něj stydět.

Jonte si dává načas. S Lisou stihneme vykydat, zamést ve stáji i vyhřebelcovat koně. Potom už nevíme, jak se zabavit.

„Skočím pro další šťávu a bochánky,“ navrhone Lisa. „Jonte bude mít určitě hlad.“

Sotva zmizí, ozve se venku klapot kopyt. Vyběhnu ze stáje a uvidím je. Jonte sedí v sedle a směje se, zatímco jeho nový poník Daisy poskakuje sem a tam. Daisy je světlá ryzka se smetanovou hřívou a ohonem. Je pravým opakem umanutého Puntičilá, krásná a jako z divokých vajec.

„Přivedl jsem ještě jednu schopnou posilu,“ prohlásí Jonte.

Teprve v tu chvíli si všimnu, že nepřijel sám. Opodál postává závodní kůň jménem Lord a na jeho hřbetě trůní Jonteho starší bratr Peter.

„Ahoj,“ pozdravím ho. Peter mi jen odměřeně pokývne.

Nestojím mu za to, aby vystříhl jeden ze svých pověstných úsměvů. Peter byl v létě na jezdeckém táboře taky. Překřtili jsme si ho na Tarzana, protože se rád procházel jen v plavkách a nechal se okukovat. Vypadá dobře, to je fakt. Je vysoký, má široká ramena, husté světlé vlasy a dokonale bílé zuby. Bohužel si toho je vědom a chová se trochu moc drze a sebejistě. Což není

nic divného, protože kdekoli se objeví, stojí na něj holky frontu a dělají oči, aby si jich všiml. Na koni jezdit taky umí. Týden co týden píšou v novinách, že s Lordem vyhráli nějakou skokanskou soutěž. Proto mě trochu zaráží, že se Peter uvolil strávit sobotu stavěním nízkých překážek v lese, a ještě k tomu s námi.

„To je fajn, že jste tady,“ řeknu. „Můžete nechat koně v ohradě a půjdeme stavět.“

Peter odmítavě zavrtí hlavou.

„Lord musí dovnitř. Je v závodní formě.“

„Tráva v ohradě je úplně vypasená, takže pochybuju, že by se za hodinu venku stihnul zakulatit,“ opáčím s úsměvem.

S Peterem to nehne. Obdaří mě výmluvným pohledem. V jeho očích jsem totiž trapná malá holka, která vůbec ničemu nerozumí.

„Když ho nechám volně pobíhat venku, mohl by si natáhnout sval a to nehodlám riskovat.“

Chudák Lord. V létě na táboře to bylo úplně stejné. Všichni ostatní koně si užívali svobody a Lord zatím stál zavřený o samotě ve stáji.

Upřímně řečeno vůbec nemám chuť znovu vyhánět Stara ven, aby uvolnil Lordovi místo. Vždyť jsem ho zrovna vyhřebelcovala. Ale Peter nám přišel pomoci, a tak mi nic jiného nezbyvá.

„No dobře,“ souhlasím neochotně. „Zaveď Lorda do Starova boxu a Star s Daisy budou venku v ohradě.“

Peter ani nepoděkuje. Bere to jako naprostou samozřejmost. Je zvyklý, že všechny holky z jízdárny ho poslouchají a ještě rády. Na táboře místo něj dokonce čistily Lordovi kopyta.

Jen co Star vběhne do ohrady, ujede mu přední noha a poroučí se zadkem do bláta. Skřípu zuby, protože celá námaha s hřebelcováním přišla vniveč. Star je rázem ještě špinavější, než když jsem ho vedla do stáje. Zato Lord teď stojí u Stara v boxu a září čistotou.

Když se Star dostatečně vyválí v bahně, pustí k němu Jonte Daisy. Oba koně se opatrně očichají, potom Daisy zaržá a dají se do běhu. Star cválá v čele a Daisy za ním, s ocasem vysoko zdviženým. Oba dělají kozlíky a vyhazují zadníma nohama jako rozpustilá hříbata.

„To je nebezpečný,“ bručí Peter.

Vypadá nazlobeně.

„Tys ho donutil, aby šel taky?“ pošeptám Jontemu.

„Vůbec ne,“ odpoví Jonte taky šeptem. „Když zaslechl, kam se chystám, sám se mi nabídl. Taky netuším proč. Peter nehne prstem jen tak pro nic za nic.“

Najednou se Peter narovná, pohodí svou hřívou a nasadí úsměv. Překvapeně se otočím. Blíží se k nám Lisa. S Peterem se nijak zvlášť neznají, i když se potkávají docela často. Chodíme trénovat skoky do stejné jízdárny.

„Jdeš stavět trať s náma?“ zeptá se Peter.

Lisa se jen zasměje.

„Řekla bych, že asi jo, když to celé byl můj nápad.“

Jonte do mě žďuchne.

„Tak mám pocit, že začínám chápat, proč chtěl brácha jít se mnou,“ podotkne tiše.

2

Nelíbí se mi představa, že by se Peter mohl zajímat o Lisu. Už tak se kolem něj točí holek, že by je mohl odhánět vidlemi. Ne že by se Lisa nechala snadno oblbnout, taková ona není, ale kdo ví? Zamilovaní dělají podivné věci. Drsňáčky od nás ze třídy se vždycky úplně zblázní, když se objeví kluci z gymplu na motorkách. Co když Lisa taky začne tokat, jakmile se na obzoru vynoří Peter? To bych nerada.

Jonte, Lisa a já se můžeme ztrhnout. Peter přitom sedí opodál na kameni a radí nám, co máme dělat. K tomu nám vykládá o svých nejnovějších jezdeckých úspěších.

„Mám nového trenéra a ten tvrdí, že máme s Lordem velký potenciál. Tady na závodech člověk nemá pořádnou konku-

renci, tak asi budu muset začít objíždět ty mezinárodní. Teď uvažuju o jedné předvánoční soutěži v Německu. Akorát se Lord musí do té doby udržet ve formě.“

Jonte si povzdychne a obrátí oči v sloup. Já předstírám, že neslyším. Peter už je takový. Myslí si, že se celý svět točí jen kolem něj. Lisa zatím zápasí s těžkým kusem dřeva. Snaží se zaseknutou kládu vytáhnout a pot z ní jen leje. Najednou se narovná a našťavaně se na Petera podívá.

„Umíš ty taky na chvíli sklapnout?“ zasyčí na něj. „Už mám toho vytahování dost. Jestli toho nenecháš, tak se asi poblinkám. Radši se seber a nech nás v klidu pracovat, troubo.“

Peter zavře pusy a jen zírá. Nejdřív zbledl, ale vzápětí zrudne jako rajče.

Jonte se pobaveně uchechtne.

„Teď bráchovi pěkně sklaplo.“

Peter beze slova sleze z kamene a pomůže Lise vytáhnout uvíznutý kmen.

„Opatrně, ať si neušpiniš ty svoje rajtky,“ ucedí Lisa.

Peter neodpoví. Místo toho se dá do práce. Po jeho obvyklé lenosti nezůstane najednou ani památky. Dře jako všichni ostatní. A musím říct, že se vyzná. Z pařezů, klád a větviček postaví překážky, že to v lese vypadá jako na opravdovém závodišti. Jediná potíž je v tom, že jsou s Lordem zvyklí na vysoké a široké zábrany.

„Tohle je teda slabota,“ odfrkne si a ukáže na překážku, která

mně připadá obrovská. Při pomyslení, že se ji se Starem za chvíli budu pokoušet přeskočit, jsem hrozně nervózní.

„Náhodou je vysoká tak akorát,“ opáčí Lisa.

„No jo, možná máš pravdu,“ zkrotne Peter.

Sleduju je. Peter se neustále točí kolem Lisy a omračuje ji úsměvem. Má opravdu sílu. Kmeny, se kterými já ani nehnu, odnese jako nic. Vždycky se přitom pyšně ohlédne po Lise, jako by očekával pochvalu, ale ta si ho vůbec nevšímá. Sekýruje a komanduje ho úplně stejně jako mě. Jonte se při pohledu na ně prohýbá smíchy.

„Lisa teda válí. To je neuvěřitelný. Podívej, on ji poslouchá na slovo. Neměla by chuť nastěhovat se k nám a trochu bráchu postavit do latě?“

Za několik hodin se nám na lesní trati podaří vztyčit deset překážek. Ta nejtěžší stojí přímo u potoka. Na břeh jsme navalili tři klády na sebe. To proto, aby koně správně doskočili do vody.

„Na crossových závodech se vždycky vyskytují vodní příkopy, tak je potřeba, aby si na to koně zvykli,“ poučuje Peter.

„V tom případě by si měli začít zvykat hned,“ míní Jonte. „Projedeme si trať.“

„No jasně,“ souhlasí Lisa.

Já žádné zvláštní nadšení necítím. Nejradši bych se ze skoku přes překážky vyvlékla, ale vím, že námitky jsou k ničemu. Lisa mě totiž stejně vždycky přesvědčí. Co bych dala za to, být tak

nebojácná jako Lisa s Jontem. Musí být fajn nikdy ani nepomyšlet na to, že by se mohlo něco stát.

Objedeme zahřívací kolečko na naší malé dráze. Původně to byl jen čtvercový prostor vytýčený sloupkem v každém rohu, ale za tu dobu, co tam trénujeme, vyšlapali koně skoro všechnu trávu, takže to teď vypadá skoro jako opravdové kolbiště. Lasse řekl, že nám tam naveze několik nákladáků písku, ale zatím své slovo nedodržel. Takhle to s Lasseho sliby dopadá často.

Star je dneska mimořádně bujný. Když ho pobídnu do cvalu, sklóní hlavu a vyhodí zadníma nohama, až mu od kopyt odletují drny. Jen štěstím se mi podaří udržet v sedle.

„Copak, hraje si na rodeo?“ křikne Jonte se smíchem.

Ještě před půl rokem by mě takový kousek vyděsil k smrti, ale teď už vím, že se mě Star nesnaží shodit. Má jen radost, že vidí Lorda s Daisy.

Peter se neprohání jen tak jako my ostatní. Zkouší obraty kolem zadku, nacválání z místa a sestavu zakončí několika přeskoky ve cvalu.

Tu a tam se po očku ohlédne po Lise, jestli to na ni udělalo patřičný dojem. Lisa se ovšem tváří, jako by tam vůbec nebyl. Zato já jsem celá bez sebe. Při pohledu na krásu Lordova běhu mi naskakuje husí kůže. A to přitom vím, že Peter jezdit umí.

„Projedeme si trať po jednom, nebo vyrazíme jeden za druhým?“ ptá se Jonte.

„Já nejedu,“ odtuší Peter. „Soustředíme se s Lordem na parkur.“

„Netroufáš si?“ nadhodí Lisa líbezně.

To Peterovi stačí. Hned změní názor.

„Tak dobře. Pojedu první a vy pak po jednom za mnou. Dodržujte mezi sebou odstup aspoň deset metrů,“ křikne a pobídne Lorda do cvalu.

Když Lord zdolá první překážku, zatne Lisa Ollemu paty do boků a vyrazí za Peterem. Mě samou nervozitou poleje studený pot. Jasně, že už se Starem máme něco odskákáno, ale ještě nikdy jsme nejeli celou trať ve volném terénu, navíc s tak vysokými překážkami.

„To nic, Kláro,“ snaží se mě Jonte uklidnit. „Star to zvládne levou zadní, uvidíš.“

„Já vím,“ vyprsknu podrážděně.

Jonte poznal, že mám strach a to mě štve. Nechci, aby si o mně myslel, že jsem zbabělec.

Star se tetelí nedočkavostí. Nakonec vyrazí i Daisy, a když osamíme, mám co dělat, abych ho udržela. Křečovitě svírám otěže, ale Star se stejně zmítá. Připadá mi, jako by měl každou chvíli vybuchnout. Jakmile otěže popustím, vyrazí vpřed. Žene se za Daisy jako vítr. Na to, jak je malý, má obrovskou rychlost a taky touhu vítězit. Být poslední je pro něj ta nejhorší potupa.

Cval si většinou zkoušíme právě tady, kde je lesní cesta širo-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.